

TJALVISTEN

MENS SANA IN CORPORE SANO

NR. 8 -- DESEMBER -- 1949

SEKSOGTYVENDE ÅRGANG

M E D L E M S B L A D F O R I D R E T T S K L U B B E N T J A L V E

Da blir det moro å fylle 60 år!

Vi er alle enige om at sesongen 1949 har vært god og en av de beste i klubbens historie. Tjalve var overlegent best både i junior- og senior-mesterskapet, og avstanden i poeng til annenmann på statistikken var mer ubønnhørlig enn noen gang tidligere.

Samtidig som vi gledet oss over dette, forsøkte vi etter fattig evne å finne årsaken til den rike poenghøst.

Var Tjalve blitt så mye bedre og sterkere eller var de andre i den grad årelatt, at vi av den grunn møtte langt svakere motstand enn i glansåret 1948?

Sannheten er sikkert den at Tjalves framgang er ubetydelig sammenlignet med de andres tilbakegang. Og det forteller jo en del om norsk fri-idretts nivå dette at to mann — Audun Boysen og Hallgeir Brænden sammen med stafettløperne Per Larsen, Eric Frivold og Erik Sarto Johansen banket de andre klubbene sønder og sammen oppe på Hønefoss og reiste hjem med brorparten av poengene. Eller at konkurransen i seniormesterskapet ikke var skarpere enn at Tjalve uten Bjørn Vade og Audun Boy-

sen vant med større poengoverskudd enn i forrige sesong.

Og att på til var vi uheldig — riktig uheldig om vi så må si. Tjalvister har vel aldri opplevd et svartere 5-minutt enn det under forsøkene på Bislet lørdag formiddag da Erling Andreassen ble slått på målstreken på 400 m. hekk og Leif Ekeheiens generøse løpning inn mot mål på 800 kostet ham en finaleplass, samtidig som Audun Boysen kom haltende inn på banen med vrikket ankel og trakk seg fra både singel- og stafettløp.

Likevel ble Tjalve overlegent beste klubb. Vi gjør klokt i å innse at det mer enn vår egen kraft er de andres maktesløshet som holder oss på toppen. Vi må med andre ord ikke la oss blinde av årets resultater og i trygg forvisning om vår storhet sovne på laurbærene.

Det kan komme til å stå oss dyrt.

La oss så i all beskjedenhets nevne at det ikke er satt nye individuelle klubbrekorder i år, men to i stafetter — 4 x 400 og 4 x 1500 meter.

Det kan være bra å ha dette klart for seg når vi nå begynner forberedelsene for sesongen 1950 — jubileumsåret. Bak oss sliter de andre blod

God jul og godt nyttår

ønskes alle Tjalvister!

STYRET / REDAKTØR

og tårer for å nå oss igjen. Sammenlignet med Tjalve har de en takknemlig arbeidsoppgave. Det er alltid vanskeligere å holde seg på toppen og derfra utvikle seg videre, enn å streve seg fram langt nede i bakken. Dernede blir den minste framgang stor og inspirerende oppmuntrende.

Nok om det — vi vet det alle sammen. Likevel bør vi minne hverandre om det nå ved utgangen av det gamle og overgangen til det nye år.

Isteden for å refse, burde man heller oppmuntre og rose, vil sikkert mange si. Og det er riktig nok. Det er så mye og så mange som fortjener ros og takk, at man kvier seg for å begynne med det. Man vil alltid glemme noe og noen.

La oss likevel samle oss om tre ting som er symptomatisk for klubben, og som borger det beste for alle kommende år.

Da vi rustet oss til hovedmesterskapet og dagen kom uten at Bjørn og Audun sto på startstreken, var det foruten de evige, bomsikre kjempene Erling og Stein en til som akslet de fraværendes kapper med eleganse, nemlig Einar Saxhaug. For første gang vokste han over oppgaven, ble nr. 1 på 400 m. hekk og nr. 2 på 400 m. flat, og erobret kjærkomne poeng.

Og er ikke nettopp dette det største tegn på livskraft, at når noen svikter så rykker plutselig andre fram og gjør savnet mindre. Einars to løp gjorde at Tjalves navn fløy over tribunen med samme kraft og intensitet som om vi hadde hatt fullt mannskap.

Den andre begivenhet vi et kort øyeblikk skal feste oppmerksomheten ved, er stafettmesterskapet i Bergen. Tjalve vant 4 x 1500 m. og ble nr. 2 og 4 på 4 x 400. Ja, på den siste distansen ville vi med fulltrimmede lag i hvert fall ha blitt nr. 2 og 3 — kanskje nr. 1 og 2. Tjalves styrke imponerte ikke bare bergenserne, men også konkurrentene. Det var førsteklasses rekklame.

Og så tilslutt klubbånden. Den optimistiske tone og renhårige ånd — en for alle og alle for en — som har ridd Tjalve de to siste årene. Den er bakgrunnen og grunnlaget for suksessen. Og vi går vel vel ingens ære for nær når vi fører den første spire tilbake til formannen Petter Gulliksen og treneren Asbjørn Jansgaard. Begge tilhører gjengen verdens største optimister, og begge har forstått å overføre sitt syn til de aktive. De har holdt stemningen på topp un-

der motgang og medgang. De har vært raketten i enden på de aktive, hver på sin måte.

Og dette er vårt juleønske at beitet Gulliksen — Jansgaard, Jansgaard — Gulliksen, blir stående på broen i enda mange år.

La oss også ta med et forhastet nyttårsønske. Sesongen 1949 var god — sesongen 1950 må bli bedre. La oss et øyeblikk drømme at landslagsfolkene våre Erling, Stein, Bjørn, Einar, Trygve, Fredrik, Audun, Audun og Egil, blir enda bedre enn før og at alle de andre som nå ligger og lurer i vannskorpa, gutter som Bj. Bogerud, Leif Ekeheien, Arne Huseby, Erling Andreassen, Knut Indahl, H. Brænden, E. Sarto Johansen og mange med dem springer ut i full blomst og gjør klubbkameratene rangen stridig om landslagsplassene — ja da blir det moro å fylle 60 år i desember.

Takk for i år — aktive på banen og ikke minst i administrasjonen, og alle passive som hver på sin måte støtter klubbens arbeid.

GOD JUL!

Torskeaften.

Vår tradisjonelle torskekonsumsjon var i år forlagt til Grotten og gikk av stabelen 20. oktober. Selve ritualet var også det såre tradisjonelle, men det er nå engang slik vi vil ha vår torskeaften. Etter at viseformann Henriks supercocktail hadde fått humøret atskillige streker opp og Løken hadde behandlet pianoet, så det kun ved meget kjærlig behandling ga lyd fra seg resten av kvelden, ga Petter beskjed om at torsken var servert.

Petter ønsket velkommen tilbords, hvoretter toastmaster Holger hadde et svare strev med å få regulert den store strømmen av taletrengte tjalvister. Petter begynte. Han ga et kort resyme av sesongen, særlig med sikte på stafettlagene.

Selikowitz uttrykte håpet om at Stein ikke skulle forlate oss for godt til fordel for danskene. Melby talte til de aktive, Høyberg om idretten i sin alminnelighet og Tjalve i særdeleshet. Tilslutt takket så Vade styret for god tilrettelegging av sesongen og godt samarbeid i sesongen.

Deretter trakk en seg inn i de indre gemakker for å nyte kaffe avec. Petter delte ut premier for årets klubbkonkurranser og de opp-

(Fort. s. 3).

Vi fikk opplyst på generalforsamlingen at forbundsstyret ikke liker Tjalvisten. Albrechtsen hadde påtatt seg å legge dette fram. Saken ble noe underlig da vi fikk vite at vårt referat fra dommerlaugets rapport om funksjonærlisten ved matchen USA—Norden var det viktigste ankepunkt. Forbundsstyret ville ikke ha ansvaret for listen, noe som man må ha lov til å tolke slik at styret er enig i at Tjalve ble dårlig behandlet. Det var derfor rart at Albrechtsen ikke kunne opplyse hvem som virkelig har ansvaret.

Det er ingen som vil påstå at listen ble behandlet på styremøte, men den endelige liste må være oppsatt av en eller flere personer som har fått oppdraget fra styret — direkte eller indirekte. Når det kommer til stykket blir det da styret som får ansvaret allikevel. —

Under diskusjonen ble det opplyst fra et hold, som pleier å være godt informert, at Yngvar Hegge (Akershus krets — et svært misvisende navn — den består av det forhenværende Aker og Bærum) sikkert kunne gi helt fyllesgjørende opplysninger og det er vel sannsynlig at han har vært med i avgjørelsen da listen ble oppsatt. — Det har slått én, som ser det fra tribunen, at funksjonærlistene ved forbundets stevner i de senere år har vært preget av et slags «landshensyn», — det har vært tatt med en del utenbys dommere, vesentlig fra Akershus krets. «Landshensynet» gjorde seg sterkt gjeldende ved matchen USA—Norden, og Akershus var bortimot halve landet ved denne anledning.

Hvor stor dommerlaugets skyld i behandlingen av Tjalve er, kan man foreløpig ikke forklare. Vi har grunn til å gå ut fra at Gunnar Helstad var oppført til den stilling som Hegge fikk.

Albrechtsen var ikke helt klar over hva redaksjonens oppgave er, og det kan derfor være på sin plass å forklare vår mening om det. Den må nødvendigvis være subjektiv, dvs. den må vareta klubbens og medlemmenes interesser. — Forbundsstyret derimot må være objektiv i sine

avgjørelser. Det har ikke rett til å la antipati mot Tjalvisten innvirke på avgjørelsene. Hvis det lot hevngjerrighet, la oss kalle det så, spille inn, hadde man rett til å anse det for korrupt. Vi tror ikke at styret tar slike hensyn, — og det gjør vel heller ikke Albrechtsen.

Vi fikk også høre at Tjalvistens artikler var så viktige at de sto som første post på dagsordenen i forbundsstyret. — Når den som skriver dette nå fratrer redaksjonen har han ikke noe bedre ønske å gi dem som fortsetter enn at bladet — når det er nødvendig — står som første post på forbundsstyrets dagsorden.

TORSKEAFTEN (forts. fra s. 2).

satte pokaler. Særlig var Kaas gjenstand for spontan jubel da han hentet seniorpokalen som han i år tok til odel og eie.

Vi nytter her samtidig anledningen til å gratulere Kaas og takke for den reklame han har skaffet Tjalve og den propaganda han har vært for fri-idretten gjennom sin imøtekommenhet overfor arrangører overalt i Norge. Seniorene fra 1910—1920 kan slå seg tilro med at pokalen fikk den verdigste mottaker.

Deretter ble det vist filmer av Holmenkollstafetten og stevner ved Reidar Tandberg. Disse vakte selvsagt jubel, særlig blant de som kjente seg igjen på filmen. Og så kom Diesen, Ernst altså, i følge med Arild Andresen, mest kjent i Tjalve som Pers onkel, særlig innvidde plasserer ham også som orkesterleder på Edderkoppen. Diesen var i kjempeform, i Tjalveoverall fikk han straks kontakt og stemningen steg til uanedede høyder. Temmelig snart stemte Jansgaard i med sitt spesialhyl og hvem som da lo mest, enten Jansgaard av Diesen eller omvendt eller de øvrige av begge to, er ikke godt å si. Det kan ihvertfall konstateres ubetinget suksess og Diesen skal ha takk fordi han kom.

Resten av aftenen brukte vi til å skryte av oss selv og Eckhoff rakk faktisk å bli så tørst at han slo følge med gutta fra Ila og nådde St. Hanshaugen før det gikk opp for ham at han bodde på den motsatte kanten av byen.

Vi takker og gratulerer arrangementskomitéen med en av de mest vellykkede torskeaftener.

KJØP HOS DE AVERTERENDE!

P. M. Jensen — 60 år.

Det er mange tjalvister som nå etter hvert fyller år og vi som stiller med Tjalvisten forsømmer sikkert stadig å gi dem den omtale de fortjener. Vi håper styret er mere påpasselig i den henseende.

11. november var det P. M. Jensens tur til å fylle 60 år. Da P. M.s innsats for klubben ikke så mye var aktiv idrett, som alltid får god plass i dagsavisene og sportspresen, tar jeg det som en plikt å skrive litt ved denne anledning.

P. M. hadde sin første kontakt med Tjalve 2. oktober 1910, da han vant juniorklassen ved klubbens terrengløp, som representant for Gården. Sommeren etter, da han var blitt tjalvist, kom så de resultater som for ham ble toppen. Ved klubbens internasjonale maratonløp (baneløp) ble han nr. 7 med tiden 3,21,49, og ved Norgesmesterskapsstevnet utførte han den overraskende bedrift å bli nr. 2 i 5000 m. løp med tid 16,36,4.

Han ble borte noen år, men dukket fram igjen i 1917, og så ble det styrejobber. I 1918 valgtes han til viseformann, i 1919 til kasserer og i 1920 til formann i fri-idrettsstyret.

Den største bedrift for klubben utførte han fra høsten 1920 til sommeren 1921 som leder og regnskapsfører for klubbens lotteri. Dette lotteri var ikke en vanlig utlodning — *det var et lotteri*. — Det ble startet med 267 gevinster til en verdi av kr. 16 458,00, og med en bil til verdi kr. 8 800,00 som 1. gevinst. Vi fikk lov til å selge 32 000 lodder à 1 kr., og, så vidt jeg husker, var bare et ganske ubetydelig antall usolgt. P. M. var den eneste som kunne ha påtatt seg denne veldige oppgaven. Han hadde forresten god hjelp av Olav Gøthe. Overskuddet ble femsifret.

P. M. hadde kraftig stemme og den ble tidlig tatt i bruk i heroldtjenesten, til å begynne med vekselvis med vår første store stemme, Ei-

nar Berg. Dengang hadde ikke herolden teknisk hjelp — han måtte bruke tuten (roperten), og den kunne være nokså anstrengende. Alle opplysninger måtte gis i forskjellige retninger, avhengig av tilskuerantallet. P. M. likte sikkert denne jobben — han har fremdeles tuten som bumerke. — I 1924 ble det en brå avslutning. P. M. har meget bestemte meninger, og en av disse — hans uvilje mot Oslo-navnet — var sikkert årsaken til at han forsvant fra idrettsplassen. Kristiania Idrætsforening forandret navnet til Oslo Idrettslag. O. I. var en stor og mektig fri-idrettsforening dengang, med mange gode idrettsmenn, og herolden måtte nevne navnet svært ofte. P. M. forsøkte seg først med KIF, da det ikke gikk lenger brukte han Idrettsforeningen og strakk seg visstnok til slutt til Idrettslaget. Undertegnede fikk en dag beskjed fra Trygve Gulbrandsen (forfatteren) om at O. I. ville streike, hvis ikke navnet ble lest korrekt. Beskjeden ble ikke gitt videre, men P. M. fikk den sannsynligvis på annen måte — han ble borte.

I 1946 dukket han fram igjen. Europamesterskapet trengte en maratonkomité, og forbundsstyret fant ut at maratonløperne fra 1910—14 var de rette menn. P. M. ble formann i komitéen, og fornuftigere valg kunne man sikkert ikke ha gjort. Han tar sine oppdrag grundig og det har aldri vært svikt i hans innsats. — Det var derfor også rimelig at han fikk samme jobben ved matchen USA—Norden i år.

S. G.

GUTTEAVDELINGEN

har sluttet sine innendørs øvelser for i år. 11. januar kl. 17.15 begynner vi igjen på Uranienborg skole — og på Sinsen folkeskole den 12. januar kl. 18.00.

Skå - - -

Et fordelaktig sted for Deres innkjøp.

SKOTØY MAGASINET MODERNE

Disp. Trygve Høgberg

Storgt. 2 — Tlf. 33 46 39

Kroppen og sinnets

KAMPGLEDE.

Hva er hemmeligheten med de store idrettsfenomenene? Var det hos Arne Borg hans verdensberømte svømmeblære? Hos Paavo Nurmi hans kraftige hjerte? Hos de japanske svømmerne surstoffinnåndingen? Eller er det treningen? Eller noen andre hemmeligheter, som aldri kommer fram?

Spør vi idrettsveteranen med evne til å se det vesentlige, til å sammenfatte og forme en sats, får vi sannsynligvis til svar: «En vulkan av kraft, behersket av ånde og vilje i en til fullendelse trimmet kropp.»

Kraft, energi, nerveenergi, som vi sier på idrettssproget — eller for å nevne noen andre navn på forskjellige ytringsformer av samme kraft: sjelens kraft, psykisk kraft, krefter i drifter og instinkter, eroskraften, selve urkraften — denne kraft i vårt indre blir for idrettsmannen en realitet på en helt annen måte enn for folk i alminnelighet. Den er faktisk noe som kan gripes, noe som han eier og forbruker, noe som han vet han kan samle inn i forråd, som han kan tømme og siden atter fylle på nytt.

* * *

Hva er felles for Paavo Nurmi, Arne Borg, Gunder Hägg, Jack Dempsey, Carl Westergren og alle andre verdensmestere? Jo, nettopp *kraften*.

Det er den som er årsak til deres temperament, etter alminnelige menneskers oppfatning ofte altfor voldsomme temperament. Naturligvis også til hva vi kaller kamphumor. Den skaper også gjerne en viss originalitet. Iblant noe ennå mer.

En kropp uten kraft er som en dynamomotor uten elektrisk strøm. Den formår ingenting. Før olympiaden i Paris 1924 trente jeg meningsløst hardt i forhold til mitt arbeid, tok ut altfor meget av reservekraftene under selve treningen og kunne siden tross brennende vilje til

EDVIN WIDE, Sveriges største olympiør på langdistans, med 3. pr. såvel i Paris 1924 som Amsterdam 1928 på 5000 og 10 000 m., har skrevet nedenstående artikkel, som bærer bud også til norsk idrettsungdom.

kamp ingenting utrette ved lekene med min til fullendelse trimmede kropp.

Og misfornøyde landsmenn på tribunene, sterke og kamplystne som tilskuere alltid er, uttalte naturligvis strenge ord:

— Se på Wide, hvordan han springer og lunger, hvordan han slipper Nurmi og Ritola uten kamp. Forstår han ikke, at det er hver manns plikt i en olympisk konkurranse å ta seg ut, slik at han stuper!

Kjære venner, det fantes inni meg ingenting å ta ut! Jeg var tom og utbrent, forlammet og hjelpeløs. Nøyaktig som de finske og norske femmilsløperne i Garmisch 1936 i sammenligning med våre egne, for å ta et ferskere eksempel.

Og for å fullstendiggjøre bildet til hva jeg ovenfor vil ha sagt — i svømmestadion ved lekene i Paris hadde Arne Borg kraft og lidelse til nesten å «stupe» i kampen mot Weismüller og Boy Carlton, men for dårlig trimming for å seire.

Et av idrettens mest interessante problem er kunsten å beherske og å utnytte de medfødte kraftressursene. Man tar gjerne dette som et individets eget problem, og bare som hans, men det er i høy grad idrettens i sin helhet — vårt alles — som jeg her nedenfor skal forsøke å belyse — nei, antyde, bare antyde, for det er et meget vidløftig kapittel.

Viljen — ånden! — her gjelder at individet er en frukt, en blomst, et skudd på det tre som heter folket. Men Den Sterke Mannen skaper folket, folkets ånd og lengsel. (S. k. vekselvirkning).

Tjalvister!

Stedet hvor en hygger seg
etter treningen er

Frognerseteren Sportsrestaurant

Dans hver aften. (Stengt mandag).

Kjøttvarer og pølser

En gros — En detail

R. TANDBERG A.s

Tlf. 412515 • Munkedamsvn. 21 • Oslo

De store og staute idrettsmennene kan hos ungdommen framkalle lyst og kjærlighet for «de store sakene», men bare om miljøets ånd og lengsel stemmer overens dermed.

Hvorledes er det med vår idrett i denne henseende? Formår den å framkalle det beste hos sin ungdom? Det kan diskuteres. Meg forekommer det i hvertfall, at det kunne være bedre.

Ingen vil vel fornekte, at vår idrett har mange store naturbegavelser. Det har den alltid hatt. Men hvorledes bruker det å være med tilvaretagelsen av disse anlegg? Dessverre altfor ofte mindre tilfredsstillende. Hvor ofte hender det ikke at nettopp våre største begavelser sløser bort sine muligheter gjennom drikk og utsvevelser, gjennom miss-skjøtsel i spørsmål om søvn, mat og drikke? Hvor ofte får man ikke høre tale om at de savner lyst til å trene. De vil ikke anstrenge seg. De slutter i fortid og forsvinner mange ganger innen de riktig har kommet i gang. Idretten er for dem slit og offer i stedet for glede og lyst. Hvorfor?

Det regnes som bekjent i vide kretser knapt som noen særskilt heder å gjøre det beste ut av sine muligheter og som en skam ikke å gjøre det. Tvertom, det ansees meget fortjenstfullt å være «fin uten trening» — les middelmådig — å være en bohem og en «festprisse»; å blåse i å ta sin sak alvorlig, og dette til og med når det gjelder muligheter til å gjøre en innsats for sitt land!

Man når aldri de store resultatene gjennom å «føye seg etter en annens vilje». Kraften må komme gjennom den egne viljen, av lyst og henførelse for saken. For det er så at de store resultatene krever betydelig mere enn å luften treningsantrekket et par ganger i uken.

Hvorfor gikk Paavo Nurmi aldri trett av treningsslitet? Jo, fordi han hadde kjærlighet og lyst til sin oppgave. *Av den henførelse, som*

hans folk var grepet av overfor Hannes Kolehmainens store løp ved Stockholmslekene 1912 og årene etterpå, fødtes og nærtes Kolehmainens arvtaker. Det ble den lille Paavo Nurmis drøm, hans vilje og lyst å gjøre noe ennå bedre enn hva Kolehmainen hadde gjort. Spurte han etter at han manglet lærere? At det ikke fantes noen som garanterte resultatet? Han bare trente og gikk på, han skaffet seg selv kunnskap og innsikt.

Slik fødes og utformes Mestere. Gjennom henførelse, entusiasme, drømmer og idealer med fantasiens skapende kraft. Treningsflid, arbeid og besvær eksisterer da ikke. Ti av de mektigste kildespring i det indre strømmer lys-ten til en høyere — en seirende form.

* * *

Det har vært en kjær sak for meg å skrive dette, fordi vi innen vår idrett har mange som tror at man kan skape mestere og banebrytere med kommando og utskjelling, med prat om ansvar og plikt. *Hvilket jo er feil vei.* Idretten er jo ingen straffeeksersis under frykt og tvang, når den får oss til å gi vårt aller beste. Har f. eks. en idrettsmann gjort en god innsats, så klandre ham ikke, selv om man tror at han kan være god for noe bedre. Klanker skaper ulyst. Man gledes med ham i stedet og man oppmuntrer ham til å forsøke så smått å gjøre noe ennå bedre. Gjort gjerning står ikke til å endre. Helst noe av dette: «Se, vi gledes med deg, vi dine venner. Og vi vet at du heretter selger deg like dyrt, kanskje vinner.» Bare den intime vennen med den fulle fortroelsen kan kanskje anvende en annen måte.

I det hele tatt: Entusiasmer guttene for trening! Skap et nytt ideal for dem: mannen som har vilje til å ta vare på sine muligheter. Kamphumør kan ikke erstatte trening. For kamphumør er ingen årsak, men resultat av kraft og trening.

La oss huske, at vår idrett blir stor bare i den utstrekning vi gjennom henførelse og fullverdige idealer formår hos vår ungdom å fremmane lyst og kjærlighet til idrettslige bragder.

For husk: Nurmi var ikke selv opphavet til sin egen henførelse!

Reparasjoner

utføres hurtigst

ELEKTRISK
MEKANISK
VERKSTED

Holger Albrechtsen

St. Halvardsgt. 7-9

Tlf. 68 47 07

Generalforsamlingen.

Kl. 20,00 den 17. november ble årets generalforsamling, den 56. ordinære i klubbens historie, åpnet av formannen Petter Gulliksen i Turnhallens Hvite Sal.

Etterat utdelingen av klubbmesterskapsmedaljene var foretatt, ble dagsordenen oplest og vedtatt.

Der forela beretninger fra: Hovedstyret, styret i Eldres Avdeling, styret i Gutte- og Junioravdelingen og trenerrapport. Ved behandlingen av disse oppsto der også i år en del diskusjon om «Tjalvisten», idet Albrechtsen framførte Forbundsstyrets skuffelse over et par artikler i klubbavisen. Han mente man skulle unngå slike artikler, idet de var egnet til å sette vondt blod og skade det gode samarbeid med Fri-idrettsforbundets styre. De fleste talere som hadde ordet i sakens anledning, mente det var galt, hvis Forbundsstyret inntok sin stilling til klubben etter det som til enhver tid kunne framkomme i «Tjalvisten». Det er riktignok klubbens avis, talerør om man vil, men også et forum for det enkelte medlems mening om saker og ting. Det var galt å la det gå utover klubben som sådan, om der fra tid til annen skulle framkomme kritikk i en eller annen form. «Tjalvisten» har egen ansvarlig redaktør, og klubbens styre sensurerer ikke bladet. Den ansvarlige redaktør, Sverre Gundersen, tok da også ansvaret for dem helt og fullt på seg. Der ble henstillet til Albrechtsen å forklare dette for Forbundsstyret. Ingen ønsket noe brudd eller annen uro, men man måtte få påtale det man mente var galt eller urettferdig.

Forøvrig var det liten debatt om beretningen. Norgren ga styret megen ros for den utmerkede beretning, som han syntes var så god og vitnet om et så stort og omfattende arbeid for friidretten at pressen burde få et passende utdrag av den.

Beretningen ble godkjent uten videre kommentarer.

Under behandlingen av regnskapet var det kun Per Andresens reise fra Amerika til Holmenkollstafetten som reiste en del diskusjon.

Man måtte avholde seg fra sådanne utgifter i framtiden, hvilket styret selvsagt var enig i. Det var da også fordi innsamlingen til denne reise gikk så dårlig, at klubben måtte dekke tilbaketuren.

Generalforsamlingen bevilget etter forslag fra revisoren, Norgren, kr. 300,00 til representasjon for 1949, da det ikke forelå en eneste sådan regning i regnskapet.

Regnskapet ble godkjent.

Begge de framlagte forslag ble vedtatt, både det om gullmerke og reglene for utdelingen av dette og forslaget om komité til å arbeide med nye lover for klubben. Forslaget fra denne komité skal framlegges på ekstraordinær generalforsamling til våren, hvor også utkast til gullmerket skal legges fram.

Valgene bragte gjenvalg på Hovedstyret med suppleanter. Som revisorer Norgren og Skonhoft med Roar Adler og Otto Norlie som varammenn. Gutte- og Junioravdelingens råd ble: Sverre Gundersen, Hans Dahl, Fr. Strømme. For «Tjalvisten» ble Edvard Nilsen valgt til ansvarshavende redaktør og som nytt medlem av redaksjonen: Audun Boysen. Guttestyret for 1950 består av: Rolf Huse (formann), Gordon Notto, Bjørn Langaard, Jan Dammerud og Jan Bergersen. Dette styret skal arbeide for medlemmer inntil 18 år. Holmenkollstafettkomitéen 1950: Einar Norlie (formann) plus en av styret. 5-mannskomiteen til gullmerket: Sverre Gundersen, Arne Skonhoft, Johan Henriksen, Trygve Høgberg, Petter Gulliksen. Lovkomité: Sverre Gundersen, Arne Skonhoft, Trygve Høgberg. Jubileumskomite: Henning Norgren, Petter Sommer, Gunnar Helstad, Wilhelm Blystad, Trygve Høgberg og Andreas Faafeng. Basarkomite: Ekeheien, Arneberg, Bogerud, Andreasen, Huseby, Eckhoff.

Under Eventuelt etterlyste Ekeheien hyttekomitéen som ble valgt i 1946. Nils Schaug, medlem av denne komité, redegjorde for arbeidet i den første tiden. Det var imidlertid ikke gjort noe med saken på et par år, og det ble henstillet til komitéen å ta opp arbeidet igjen.

Generalforsamlingen ble hevet kl. 23,30.

Sekretær.

WILHELM BLYSTAD

SANDAKERVN. 52 — OSLO

Slyngelen som ideal.

Ode til Tjalvisten.

En er ikke gammel i Tjalve før en legger merke til den spesielle omgangsformen som hersker. Forhåpentligvis blir de fleste fortrolig med tonen og ennå bedre trives med den, denne lett ertende, en smule skrytende, men alltid kameratslige tonen som fortrinnsvis domineres av den lynrappe replikk. For utenforstående kan tonen virke noe anstrengt og kanskje ikke helt sympatisk, av den grunn ligger kanskje samtalen på et noe mer konvensjonelt plan når andre er til stede. Mange synes også at pratet er tomt og platt, i virkeligheten inneholder replikkene mangt et gullkorn, utenforstående oppfatter de bare ikke, fordi de ikke er fortrolig med tonen. På samme måte har det blant gutta utviklet seg en egen fri slentrende måte å opptre på forøvrig. Selv når vi skal opptre i flokk f. eks. i gymnastikksalen preges den enkelte av individualismen, alltid med en barnslig trang til all slags påfunn i den grad det ikke er helt uforenlig med det nødvendige samarbeid.

Disse tanker slo meg da jeg forleden leste den kinesiske filosof Lin Yutangs verk, Smilende livskunst.

Han sammenlikner menneskene med jordens øvrige skapninger. Han kommer til at menneskets særegenheter er dets nysgjerrighet, dets humor og egensindige vesen, og han fortsetter:

«Kort og godt, min tro på menneskets verdighet bygger på den antakelse at mennesket er den *største slyngel på jorden*. Menneskets verdighet må forbindes med slyngelen som idé, og ikke med idéen om den disiplinerte og nummererte soldat. Slyngelen er sannsynligvis menneskets mest høytstående type, likesom soldaten er den mest lavtstående. . . . I den nåværende tid med dens *trusler mot demokratiet og den personlige frihet, er det bare slyngelen og slyngelens ånd, som kan hindre at vi går fortapt i en løpende menneskemasse av lydige og uniformerte kulier*. Slyngelen kommer til å bli diktaturets siste og sterkeste fiende. Han blir forkjemperen for menneskelig VERDIGHET og PERSONLIG FRIHET, og blir den siste som biter i gresset. Den moderne sivilisasjon avhenger utelukkende av ham.

Da Skaperen skapte mennesket på denne jord, visste han sannsynligvis *meget vel* at det var en slyngel han skapte, en strålende slyngel, det er sant, men ikke dessto mindre en slyngel.

Det er en slyngel full av spillopper og påfunn, og tror om seg selv at han er meget større og klokere enn han virkelig er. Det er her jeg har en vag anelse om at tampen brenner når det gjelder oss. Er vi virkelig noe i retning av Lin Yutangs slyngel? På bakgrunn av foranstående kan vi i så fall rolig fortsette som før, for sjelden har vel noen sagt så meget pent om oss.

Jeg takker på slynglenes vegne.

Juleønsker.

Julen forbindes kanskje av de fleste med den kolleksjon av gaver som strømmer ned i fanget på én og hvis størrelse gjerne er omvendt proporsjonal med alderen på mottakeren. Nå er Tjalve allerede gammel om enn langt fra mett av dager. Dette faktum skulle på bakgrunn av foranstående peke i retning av en mager høst av pakkemengden rundt juletreffoten. Dette forhindrer ikke at vi kan la Tjalve gå litt i barndommen, og la den i likhet med de fleste barn sette opp sin ønskeliste.

Nå vil selvsagt de fleste innvenne — straks de ser listen — at Tjalve tross sin «akutte» barndom stiller for store krav til Jule nissen. En hel del av ønskene kan nemlig ikke oppfylles Juleaften og på andre tider av året skal Julenissens muligheter være sterkt begrenset. På den andre siden tar vi med årets «ønskeliste» sikte på at ønskene skal være fullbyrdet innen vårt 60-års-jubileum, som faller på den 27. DESEMBER 1950, og således skulle falle innenfor Julenissens herredømme i tiden. Her har dere listen:

1. Rent generelt at jubileumsåret blir Tjalves støste år.
2. Med et stort og vellykket jubileumsstevne både idrettslig, arrangementsmessig og ikke minst økonomisk. Det sitte forutsetter at:
3. Vi kommer til en tilfredsstillende ordning med Forbundet.
4. At vi seirer i Holmenkoll-stafetten.
5. At vi setter norske rekorder i 4 x 400, 1000 og 4 x 1500.
6. At vi blir beste klubb i NM og Landsligaen.
7. En fortsatt framgang kvalitetsmessig blandt de aktive.
8. At trenerspørsmålet blir tilfredsstillende ordnet med Forbundet.
9. At banespørsmålet, når det gjelder treningen kommer inn i ordnete forhold.

10. At Tjalve får minst 10 mann på Landslaget.
11. At Tjalve vil fortsette sitt banebrytende arbeid for norsk fri-idrett rent administrativt.
12. At arbeidet for Junior- og Gutteavdelingene kommer inn i ordnete forhold.
13. At drømmen om et klubblokale blir virkelighet.
14. Ditto når det gjelder hytta
15. At flesteparten av disse ønsker har gått i oppfyllelse når vi avholder vår jubileumsfest som vi ønsker skal bli suksess på alle måter.

Så står i grunnen kun tilbake å ønske at Jule-nissen ikke synes vi er for grådige i våre ønsker.

Fra en gammel kassabok.

Et regnskap eller et program kan fortelle mye — de gir *dybde* i bildet.

Jeg er i besittelse av Tjalves kassabok for de første 15—16 årene, og jeg skal her fortelle hva den avslører om året 1899 — altså for 50 år siden:

Den begynner året med en kassabeholdning på kr. 12,34. Inntektene var for hele året kr. 199,75 og utgiftene kr. 158,23. Beholdningen 31/12 skulle da ha vært kr. 53,86, men ble oppført med kr. 53,84, altså en underbalanse på TO ØRE — noe som først *nå* kommer fram.

Av inntektene var kr. 90,00 kontingent (års-kontingent kr. 5,00), kr. 70,00 var en foreløpig innbetaling på et stevne, — kr. 26,00 — et lån fra Asbjørn Bjerke og kr. 13,75 overskudd fra en premieutdeling.

Utgiftene var kr. 26,00 for 15 klubbmerker og 2 medaljer (lånet fra Bjerke ble brukt til dette), for kr. 20,30 til materialer (2 spyd kr. 5,00, 10 hekker fra snekker Olsen kr. 10,00, 1 autograf kr. 3,15 og 2 spillkort kr. 2,15), kr. 16,00 til medaljebånd), — kr. 45,00, — tilsammen fikk Haakon Blystad som reisebidrag for turer til

Gunnar Helstad

Storgaten 8

Tlf. 33 38 67 - 33 34 44

Bøker

for alle fag
om alle emner
for alle aldre
til alle priser

P O E N G E R

Av Huses tale på Torskeaften:

«Det er med glede vi kan konstatere at Tjalve nå også har fått bredde. I år var det nemlig noen *annenplasser*, ifjor var det bare *første* (!).

— — —
For dem som ikke er på det rene med hva Kaas sier når han ligger i gropa etter et mislykket sprang, hitsetter vi:

— Det var da som inn i

(Resten er strøket av sensuren).

— — —
Sakset av Jansgaards debutverk: «Løpeteknikk». (Utkom 1936 på «Tiden Forlag»), s. 23:

«På samme måte som man har trent seg opp, skal man trene seg ned».

København og Göteborg. Kr. 20,00 var lån til Tjalves Foreningsmeddelelser, kr. 11,65 gikk til porto og lign., kr. 5,58 til forskjellige annonser, og kr. 13,70 ble betalt for varer fra K. Bergwitz & Co. (brennevinsforretning).

Portoutgiftene avslører at kontingentbetalingen var like skrall den gang som den er i dag. Det ble sendt ut fra 50 til 65 brevkort (3-øres) når det var noe om å gjøre, og disse tall står dårlig til den innbetalte kontingent.

Inntektsposten kr. 70,00 — overskudd på stevne — var en sjelden forekomst dengang, og enda flottere ble det jo da Asbjørn Bjerke straks på det nye året kom med et restoppgjør på kr. 214,42, pluss kr. 5,37 i renter. — Disse oppgjør gjeller sikkert Norgesmesterskapsstevnet som ble arangert av KIF, Ørnulf og Tjalve i fellesskap 13. og 14. mai på Festningen. Det er noe eiendommelig at Forbunds-presidenten står for oppgjøret. Forholdet er omvendt i dag, da kretsene arrangerer og Forbundet tar brorparten av overskuddet.

S. G.

GRØNLANDS HØVLERI A/S

Etablert 1867 — Disp. Reidar C Anderssen

Trelast

Kontor Lakkegt. 7, tlf. 68 02 04

Lager Grønland 12, tlf. 68 07 75

Klubbens første stevne.

Rolf Henie — en bror av Wilhelm Henie — fylte forleden 70 år. I den anledning ble han intervjuet av et par aviser.

I «Sportsmanden» leser vi:

— Nå kommer jeg forresten på en historie innskyter Henie. Det var i 91, og jeg var bare smågutten. Det var Pentathlon ute på Bygdøbanen, og Fridtjof Nansen delte ut laurbærkransen eter en brytekamp mellom overturnerne Haakensen og Bye, som førstnevnte vant. Asbjørn Bjerke ba meg gå ned i Morgenbladet — og snakke med Friele. Vi bodde i samme går'n. Jeg så gjorde, og jeg traff ham virkelig og ba ham høflig og pent om å skrive litt om friidrett.

— *Fri-idrett*, sa Friele. — Hva er det?

— Vi løper om kapp, sa jeg.

— Har *ingen* interesse, unge mann, svarte redaktøren barskt, og jeg var ærlig talt glad da jeg var vel ute av døren. Så måtte vi innskrenke oss da til å lave flygeblad og dele dem ut, når arbeiderne kom ut fra Akers Verksted og lignende.

— — —

Det er vel ikke sannsynlig at en så fornuftig mann som Asbjørn Bjerke sendte en gutt på 11½ år til redaktør Friele, for å få denne til å skrive om fri-idrett. Det er mer sannsynlig at han sendte med den kvikke gutten en artikkel om stevnet. At gutten greidde å komme fram til selve sjefredaktøren er sikkert riktig.

Han som sultet.

Dette er fortvilet og ubehjelpelig. Vår båt i Newcastle skule gå om ti minutter, og vi skyndte oss bortover den folketomme kaien, forbi stengte lagerskur, spente trosser og blankslitte bukker. Det var en lørdags ettermiddag, og den gamle byen hvilte i soldis. Jeg fant dens svarte romerske murer og viaduktene av huggen sten meget vakre i linje og karakter. Det er et stolt folk som har hugget Newcastle. Og bevaret det.

Bakom et par tomme jernbanevogner dukket en utsultet fyr fram. Han skyndte seg fram til oss, og jeg spurte ham nervøst hvor Bergensbåten lå.

— Neste kai, sa han, — nei til venstre for dette skuret. Jeg er sulten, min herre, tør jeg be Dem hjelpe meg. og han strakte ut en

mager mørk hånd. Jeg så nå opp et øyeblikk i hans ansikt: det var en for stor munn, kantete kinder, grå skjeggstubb, glinsende ulveøyne. En stakkars fyr som *glødet* av hunger — og det var ingen hunger av idag eller igår. I'm *hungry*, sir, forklarte han i en tone som jeg aldri glemmer — det fantes blyghet og svær pine og angst, — om jeg ikke var det, skule jeg ikke besvære Dem.

Jeg slengte til stakkaren et par pence — det eneste jeg hadde løst, utenom de to floriner jeg hadde reservert til drikks til kelneren og kashyttipiken ombord. Den utslitte havnearbeideren takket skuffet og stanset, mens vi fortsatte.

Vår reise gikk videre. Vi satt i restaurantvognen mellom Gol og Nesbyen og spiste en enkei, kraftig norsk middag. Ved Flå stasjon gikk en liten sti langs med linjen, i gresset, fram til et stavhoppstativ av enkle stokker. Det er tydelig Kaas som er den norske ungdommens inspirasjon og ledestjerne dette år.

En tykk frue spiste mest ved vårt bord. Nå tok hun det tredje store kjøttstykket. Et støt traff mitt indre blikk: sjaueren i Newcastle, med øyne som brant som kull. De brente inne i hodet på meg. Hans hungerpine og bebreidende blikk fikk tungen til å tørke på meg, bryttet til å verke. Kjøttbiten jeg hadde spist (etter suppe og en halv porsjon hvitting) ville trenge seg opp i halsen. Hva gjorde nå mannen i Newcastle? Lå han, eller gikk han oppe? Gråt han, tigget han, eller knyttet han hendene? De tårer som nå sto i mine øyne, var uten lise. Denne mann hadde lidt, og jeg hadde ikke rakt ham to shilling til et ordentlig måltid mat. Jeg hadde av ubetenksomhet, eller av opptatt tankeløshet, mumlet meg bort fra ham. Han var en mann av det store engelske folket — hvor skule han ikke først ha sultet innen han ydmyket seg til å bekjenne sin nød for en tilfeldig fremmed. Og siden? Nå?

Og jeg gikk inn i min kupé og gråt av bebreidelse og fortvilelse.

Det var jo vanvidd å reise tilbake til Newcastle.

Jeg ser ham aldri mer. Og jeg har syndet mot det fornemste av alle bud, barmhjertighetens.

Jeg bar meg ynkeligere av på kaien ved Tyne en lys, stille lørdagskvell enn den største «bad looser» i solopplyste Olympia nede i London de tidligere fjorten dager.

Traveller.

Eldres avdeling mot Ørgryte.

Denne pokalkampen ble sesongens høydepunkt for old boys. Styret hadde nedlagt et stort forhåndsarbeid, og allerede da svenskene kom til Østbanen ble de tilstillet et flott programhefte som viste at det var arrangert bespisninger, omvisninger, båttur og m. a. for å gjøre oppholdet så hyggelig som mulig for gjestene. Tjalve vant sin 2. aksje i pokalen etter en jevn kamp. Lørdag etter matchen ble det arrangert en hyggelig fest på Humla, hvor vi alle ble de beste venner. Styret skal ha den største honnør for hele arrangementet. Resultatene ble:

100 m.: 1) Lennart Nilson, Ø 12,0. 2) Nils Schaug, T 12,1. 3) Roar Adler, T 12,1. 4) Gunnar Widerberg Ø 12,3. — Ørgryte 6, Tjalve 5 poeng.

100 m., juniorer: 1) Per Larsen, T 12,2. 2) Ole Lie, T 12,4.

Kulestøt: 1) Trond Kristensen, T 13,10. 2) Gunnar Børjeson, Ø 11,91. 3) Fridtjov Strømme, T 11,01. 4) Gunnar Granstrøm, Ø 10,71. — Ørgryte 4, Tjalve 7.

Kulestøt, jun.: 1) Knut Sørлие, T 10,10. 2) Øiv. Christoffersen, T 9,80.

Spydkast: 1) Olav Harstad, T 49,67. 2) Gunnar Granstrøm, Ø 44,97. 3) Trond Kristensen, T 44,55. 4) Gøsta Thorenberg, Ø 36,30.

Spyd, jun.: 1) Øiv. Christoffersen, T 44,67. 2) Arne Christoffersen, T 39,36.

300 m.: 1) Lennart Nilson, Ø 38,0. 2) Roar Adler, T 38,9. 3) Niord Kristensen, Ø 39,1. 4) O. Bostr. Johansen, T 39,7. — Ørgryte 7, Tjalve 4.

300 m., jun.: 1) Per Larsen, T 39,2.

Lengdesprang: 1) Fridtjov Strømme, T 6,07. 2) Halfdan Westad, T 5,90. 3) Lennart Nilson, Ø 5,71. 4) Gunnar Widerberg, Ø 5,04. — Ørgryte 3, Tjalve 8.

Lengde, jun.: 1) Per Larsen, T 5,46. 2) Øivind Holter, T 5,31.

Høydesprang: 1) Halfdan Westad, T 1,65. 2) Lennart Nilson, Ø 1,60. 3) Nils Schaug, T 1,60. 4) Holger Nilssen, Ø 1,55. — Ørgryte 4, Tjalve 7.

Høyde, jun.: 1) Kaare Ness, T 1,60. 2) Øiv. Christoffersen, T 1,60.

1500 m.: 1) Niord Kristensen, Ø 4,24. 2) Rolf Johansen, Ø 4,27. 3) O. Bostr. Johansen, T 4,30,4. 4) Per Hangs, T 5,03,8. — Ørgryte 8, Tj. 3.

Stafett 4 x 100: 1) I. K. Tjalve 48,0. 2) Ørgryte I. S. 55,0. — Ørgryte 1, Tjalve 3.

Sluttpoeng: Ørgryte 37, Tjalve 44.

Klubbkonkurranser

for gutteavdelingen og de yngste juniorer høsten 1949.

Født i 1932: 100 m.: 1) Per Larsen 11,9. 2) Tore Håkensen 12,2. Lengde: 1) Erik Dahlin 5,11. 2) Per Larsen 5,02. Kulestøt, 5,5 kg.s kule: 1) Øivind Christoffersen 12,29. 2) Erik Mortenson 10,37. 3) Øivind Riseng 9,62. 4) Jan Dammerud 9,42. 5) Per Larsen 9,31. 6) Erik Dahlin 7,85. Diskos, jun.: 1) Erik Riis 33,01. Spydkast, jun.: 1) Erik Riis 44,65. 2) Per Larsen 38,00. 3) Erik Dahlin 37,52. Høyde: 1) Jan Dammerud 1,34.

Født 1933: 100 m.: 1) Tore Hansen 12,1. 2) Bjørn Hellum 12,2. Lengde: 1) Bjørn Hellum 4,81. 2) Tore Hansen 4,63. Høyde: 1) Egill Gustafson 1,55. 2) Tore Hansen 1,34. 3) Thorbjørn Tufte 1,24. Diskos, jun.: 1) Thorbjørn Tufte 35,90. 2) Knut Trovaag 30,33. Kulestøt, jun.: 1) Egill Gustafson 11,50. 2) Ole Lie 10,30. 3) Bjørn Hellum 9,90. 4) Manfred Minothi 9,75. Spyd, jun.: 1) Ole Lie 37,90. 2) Terje Marwold 36,00. 3) Thorbjørn Tufte 33,50. 4) Manfred Minothi 29,53. 5) Bjørn Hellum 27,85.

Født i 1934, 80 m.: 1) Gordon Notto 10,2. 2) Øivind Holter 10,3. 3) Jostein Saxstad 10,4. 4) Svein Tveter 10,5. 5) Hans Petter Thorsen 10,8. 6) Arild Eriksen 11,1. 7) Arvid Wahlstrøm 11,2. 8) Ivar Salvesen 11,4. Lengde: 1) Øivind Holter 5,26. 2) Gordon Notto 4,70. 3) Hans Petter Thorsen 4,70. 4) Jostein Saxstad 4,15. Kule, 4 kg.s: 1) Gordon Notto 14,45. 2) Øivind Holter 12,12. 3) Svein Tveter 10,40. 4) Hans Petter Thorsen 10,22. 5) Jostein Saxstad 9,49. 6) Arvid Wahlstrøm 8,24. Gordon Notto, med juniorkule 12,24. Diskos, 1,5 kg.s: 1) Gordon Notto 32,36. 2) Øivind Holter 28,10. 3) Svein Tveter 23,42. 4) Hans Petter Thorsen 22,50. 5) Jostein Saxstad 18,00. Spyd, 600 gr.s: 1) Øivind Holter 39,70. 2) Gordon Notto 39,30. 3) Hans Petter Thorsen 23,22. 4) Svein Tveter 22,65. Høyde: 1) Øivind Holter 1,50. 2) Gordon Notto 1,45. 3) Hans Petter Thorsen 1,41. 4) Svein Tveter 1,34.

BRÅGE

Repr. ved Bjarne Bjercke

Født i 1935, 60 m.: 1) Stein Hansen 8,5. 2) Jan Botheim 8,5. 3) Svein Storhaug 8,5. 4) Odd Ustvedt 8,8. 5) Tore Bernt Pedersen 9,1. 6) Per Rud 9,1. 7) Per Helle 9,2. 8) Jens Chr. Thune 9,2. 9) Karl Johan Pedersen 9,2. 10) Jan Feyling 9,9. 11) Bjørn Kyvik 10,0. Lengde: 1) Svein Storhaug 4,71. 2) Odd Ustvedt 4,32. 3) Jan Botheim 4,29. 4) Stein Hansen 4,17. 5) Tore Bahr 4,10. 6) Jens Chr. Thune 4,03. 7) Karl Johan Pedersen 4,02. 8) Per Helle 4,00. 9) Tore Bernt Pedersen 3,51. 10) Jan Feyling 3,49. 11) Bjørn Kyvik 3,30. Kule, 4 kg.s: 1) Svein Storhaug 10,26. 2) Jan Botheim 9,00. 3) Tore Bernt Pedersen 8,96. 4) Karl Johan Pedersen 8,86. 5) Jens Chr. Thune 7,67. 6) Per Helle 7,65. 7) Odd Ustvedt 7,02. 8) Bjørn Kyvik 6,56. Høyde: 1) Stein Hansen 1,29. 2) Svein Storhaug 1,29. 3) Jan Botheim 1,29. 4) Knut Østhagen 1,25. 5) Per Helle 1,25. 6) Karl Johan Pedersen 1,25. 7) Jens Chr. Thune 1,25. 8) Odd Ustvedt 1,20. 9) Bjørn Kyvik 1,15.

Født i 1936, 60 m.: 1) Harald Ødegaard 8,8. 2) Erik Hoff 8,9. 3) Odd Hausken 9,2. 4) Reidar Fabritius 9,8. 5) Erik Rolén 9,9. 6) Kjell Huseby 10,1. Lengde: 1) Erik Hoff 4,30. 2) Odd Hausken 4,11. 3) Harald Ødegaard 3,81. 4) Erik Rolén 3,75. 5) Reidar Fabritius 3,71. 6) Kjell Huseby 3,50. 7) Gunnar Arnesen 2,80. Ballkast: 1) Harald Ødegaard 51,65. 2) Odd Hausken 51,20. 3) Erik Rolén 49,15. 4) Erik Hoff 46,60. 5) Gunnar Arnesen 39,80. 6) Reidar Fabritius 35,50. Høyde: 1) Erik Hoff 1,29. 2) Reidar Fabritius 1,25. 3) Odd Hausken 1,25. 4) Harald Ødegaard 1,15.

Født i 1937, 60 m.: 1) Torbjørn Johannessen 9,4 (omløp 9,0). 2) Kåre Lund 9,4 (omløp 9,1). 3) Erik Hagen 9,5. 4) Atle Wohrm 9,5. 5) Ragnar Gustafson 9,6. 6) Kjell Kleven 9,6. 7) Fredrik Schrøder 9,7. 8) Erlend Pedersen 9,9. 9) Terje Haraldsen 10,0. 10) Arne Jørgen Holm 10,5. 11) Tore Diseth 11,0. Lengde: 1) Atle Wohrm 3,90. 2) Kjell Kleven 3,89. 3) Rolf Andahl 3,72. 4) Erik Hagen 3,68. 5) Ragnar Gustafson 3,66. 6) Torbj. Johannessen 3,60. 7) Kåre Lund 3,46. 8) Terje Haraldsen 3,07. Ballkast: 1) Kjell Kleven 46,75. 2) Ragnar Gustafson 46,40. 3) Atle Wohrm 43,25. 4) Terje Haraldsen 41,80. 5) Erik Hagen 39,75. 6) Rolf Andahl 39,60.

Født i 1938, 60 m.: 1) Bjørn Berglund 9,5. 2) Erik Lundgren 9,9. 3) Per Christiansen 10,0. — Lengde: 1) Erik Lundgren 3,89. 2) Bjørn Berg-

lund 3,65. 3) Jan Fredrik Varden 3,50. 4) Per Christiansen 3,10.

Født 1939, 60 m.: 1) Erik Salicath 10,0. 2) Per Steinar Johansen 10,2. 3) Terje Fladebye 10,2. 4) Jan Boye Woll 10,3. 5) Knut Berglund 10,4. Lengde: 1) Terje Fladebye 3,26. 2) Jan Boye Woll 3,26. 3) Erik Salicath 2,68.

Den idrettsmann som søker teknisk fullkommenhet gjennom egen kritikk, går omveien. Snarveien går gjennom andres kritikk.

Folk flest anser idrett som ungdoms dårskap. Derfor er middelaldrende folk også som regel i dårlig fysisk forfatning. *Nicolay Beck.*

KLUBBEN TRENER

— seniorer og juniorer — på Handelsgymnasiet hver mandag og fredag kl. 19.15—21.00. Første gang mandag 7. november.

Tjalves styre.

Petter Gulliksen, formann. Johan Henriksen, nestformann. Bjørn Børresen, sekretær. Bjarne Melbye, oppmann. Odmar Aukner, kasserer. Olav Bostrøm Johannessen. Leif Ajaxon.

Gutteavdelingens styre:

Rolf Huse, formann. Gordon Notto. Bjørn Langaard, Jan Dammerud, Jan Bergersen.

Eldres avdeling:

Trygve Høgberg, formann. Fridtjov Strømme, nestformann. Oscar Sandvig, kasserer. Johs. Ludwigsen, oppmann.

Tjalvistens redaksjon:

Eilif L. Berg. Sverre Gundersen (ansvarlig). Asbjørn Jansgaard. Jan Marstrander. Bjørn Wade.

Klubbens og bladets kontor:

St. Olavsgate 23 III, telefon 33 00 78 (redaksjonen kl. 12.00—12.30.

Dr. Magne Helgaker

Bogstadveien 13, har kontortid for aktive Tjalvister hver tirsdag kl. 18,00—19,00. Telefon 46 56 37.

Støtt våre annonsører!

Trykkeri Per Haugs.